

# ART I LLETRES

## RECORDS D'INFANESA

### III

#### DOS DESCONEGUTS.

En José Agustín Goytisolo, l'escriptor famós, l'escriptor discutit, l'escriptor que en Franco havia proscrit...

Quant havent sopat he premut el botonet de la televisió disposat a fruit d'una agradable vetllada, no pensava pas en el José Agustín. Fa tants anys que no l'havia vist que no l'hauria pas conegut, si no fos per un rètol amb el seu nom que sortia al peu de la petita pantalla.

I érem bons amics... Deuríem tenir deu o dotze anys quan jugàvem pels carrers de Viladrau a indis i vaquers, a bons i dolents, quan fèiem guerres de castanyes bordes, quan ens tiràvem rocs, quan, lligats amb cordes, corríem imaginàries carreres de cavalls. En veure en José Agustín el meu cap ha fet una cursa pel túnel del temps i ha rememorat els anys de la guerra civil i la tragèdia que vaig viure aquell mes de març de l'any trenta-vuit. Anys terribles, aquells. Anys de fam, de bombardeigs, d'odis, de morts. Encara que nosaltres, infants inconscients, vivíem l'alegria del diari despertar, de veure lluir el sol, de jugar amb la neu, de viure la natura. Fàcilment oblidàvem el drama de la nostra terra, de la nostra gent, els neguits, les pors.

La família Goytisolo i la nostra vivien molt a prop i la meva mare i la d'en José Agustín eren bones amigues. Per això quan la mare anuncià a la senyora Goytisolo que pensava baixar a Barcelona, aquesta, la senyora Goytisolo, s'apressà a dir-li que, com ella també hi havia d'anar, l'acompanyaria i ho aprofitarien per fer el viatge juntes.

De bon matí les mares agafaren l'auto de línia que els portaria fins a Balenyà, on havien de pujar al tren que els deixaria a Barcelona. Nosaltres anàrem a la carretera a acomiadar-les. Quan l'autobús es posà en marxa correguérem una estona al seu darrera, en tant que elles, rialleres, ens llençaven petons des de la finestreta. Ningú no podia sospitar que, per a un de nosaltres, serien els darrers petons que rebria de la seva mare.

En arribar a la ciutat i sortir de l'estació caminaren una estona plegades fins que, creuada la plaça de Catalunya, es separaren. "Al vespre -acordaren- ens tornarem a trobar per fer juntes el viatge de regrés". No feia uns minuts que s'havien acomiadat quan es sentí l'ulular de les sirenes i encara aquestes no havien emmudit que esclatà l'espetec de les bombes.

Quan es feu fosc la meva mare anà a l'estació on les dues dones havien quedat de trobar-se. L'espera fou inútil. La senyora Goytisoló no arribà i algú li va dir, a la meva mare que no calia que l'esperés, que mai més no tornaria a Viladrau.

A la nit, en arribar a casa, la mare em va dir que en José Agustín, el "coiote" que li dèiem nosaltres, ja no tenia mare, una bomba li havia llevat la vida.

Aquella nit, aquell vespre, difícilment l'oblidaré, malgrat que el temps fa oblidar moltes coses. Encara que els anys hagin fet de mi i d'en José Agustín dos perfectes desconeguts.

**Josep ALEGRE I MARCET**

\*\*\*\*\*